Matematika III – 9. týden
Kovariance, momenty a centrální limitní věta

Jan Slovák

Masarykova univerzita
Fakulta informatiky

11.–15. 11. 2013

Obsah přednášky

Kde je dobré číst?

- Karel Zvára, Josef Štěpán, Pravděpodobnost a matematická pravděpodobnost statistika, Matfyzpress, 2006, 230pp.
- J. Slovák, M. Panák, M. Bulant, Matematika drsně a svižně, Muni Press, Brno 2013, v+773 s., elektronická edice `www.math.muni.cz/Matematika_drsne_svizne`
- Marie Budíková, Štěpán Mikoláš, Pavel Osecký, Teorie pravděpodobnosti a matematická statistika (sbírka příkladů), Masarykova univerzita, 3. vydání, 2004, 117 stran, ISBN 80-210-3313-4.
- Marie Budíková, Tomáš Lerch, Štěpán Mikoláš, Základní statistické metody, Masarykova univerzita, 2005, 170 stran, ISBN 80-210-3886-1.
- Riley, K.F., Hobson, M.P., Bence, S.J. Mathematical Methods for Physics and Engineering, second edition, Cambridge University Press, Cambridge 2004, ISBN 0 521 89067 5, xxiii + 1232 pp.

Normální rozdělení Z má hustotu

$$\varphi(z) = \frac{1}{\sqrt{2\pi}} e^{-z^2/2}$$

distribuční funkci

$$\Phi(z) = \int_{-\infty}^{z} \varphi(t)dt = \int_{-\infty}^{z} \frac{1}{\sqrt{2\pi}} e^{-z^2/2} dt.$$

Náhodná veličina $Y = \mu + \sigma Z$, $\mu, \sigma \in \mathbb{R}$, $\sigma > 0$ má distribuční funkci

$$F_Y(y) = \int_{-\infty}^{\frac{y-\mu}{\sigma}} \frac{1}{\sqrt{2\pi}} e^{-z^2/2} dz$$

$$\{\text{substituce } x = \mu + \sigma z\}$$

$$= \int_{-\infty}^{y} \frac{1}{\sqrt{2\pi}\sigma} \exp\left(-\frac{(x-\mu)^2}{2\sigma^2}\right) dx$$

Takové rozdělení je *normální*, píšeme $Y \sim N(\mu, \sigma^2)$.
Parametry odpovídají střední hodnotě a rozptylu.

Uvažme $Z \sim N(0,1)$ a podívejme se na náhodnou veličinu $X = Z^2$.

$$\begin{aligned} F_X(x) &= P[Z^2 < x] \\ &= \int_{-\sqrt{x}}^{\sqrt{x}} \frac{1}{\sqrt{2\pi}} e^{-z^2/2} dz \\ &= \int_0^x \frac{1}{\sqrt{2\pi}} t^{-1/2} e^{-t/2} dt \end{aligned}$$

s hustotou

$$f_X(x) = \frac{1}{\sqrt{2\pi}} t^{-1/2} e^{-t/2}.$$

Říkáme mu rozdělení χ^2, píšeme $X \sim \chi^2(1)$.

kvantilová funkce

Je-li $F(x)$ distibuční funkce náhodné veličiny X, pak

$$F^{-1}(u) = \inf\{x \in \mathbb{R}; F(x) \geq u\},\ 0 < u < 1$$

je kvantilová funkce náhodné veličiny X.
Hodnota $F^{-1}(\alpha)$ se nazývá α-kvantil.
Tzv. kritické hodnoty pro veličinu X jsou pak $F^{-1}(1-\alpha)$.

Střední hodnota

Nechť X je náhodná veličina s diskrétním rozdělením. Jestliže řada $\sum_{k=1}^{\infty} x_i P(X = x_i)$ konverguje absolutně (zejména tedy pro všechny X s konečně mnoha možnými hodnotami x_i), pak její součet $\mathrm{E}\, X$ nazýváme **střední hodnotou** X.
Je-li X náhodná veličina se spojitým rozdělením s hustotou $f(x)$ a nevlastní integrál $\int_{-\infty}^{\infty} xf(x)dx$ konverguje absolutně, pak jeho hodnota $\mathrm{E}\, X$ se nazývá **střední hodnota** X.
Je tedy $\mathrm{E}\, X = np$, je-li $X \sim \mathrm{Bi}(n, p)$, zatímco pro rovnoměrné rozdělení na intervalu (a, b) dostaneme dle očekávání

$$\mathrm{E}\, X = \int_a^b \frac{x}{b-a} dx = \frac{1}{2}\frac{b^2 - a^2}{b-a} = \frac{1}{2}(a+b).$$

Vlastnosti střední hodnoty

Theorem

Uvažme náhodné veličiny X, Y, skaláry a, $b \in \mathbb{R}$, náhodný vektor $W = (X_1, \ldots, X_n)$ a čtvercovou skalární matici B s n řádky.

- *Pro konstantní náhodnou veličinu $X = a \in \mathbb{R}$ je $\mathrm{E}\, a = a$.*
- $\mathrm{E}(a + bX) = a + b\,\mathrm{E}\, X$.
- $\mathrm{E}(X + Y) = \mathrm{E}\, X + \mathrm{E}\, Y$.
- $\mathrm{E}(a + BX) = a + B(\mathrm{E}\, X)$.

Theorem

Jsou-li veličiny X a Y nezávislé, pak $\mathrm{E}(XY) = \mathrm{E}\, X\, \mathrm{E}\, Y$.

Rozptyl

Další charakteristika popisuje, jak moc se dá čekat, že se hodnoty náhodné veličiny „hemží“ kolem nějaké hodnoty.

Definition

Nechť X je náhodná veličina s konečnou střední hodnotou. Pak definujeme **rozptyl** veličiny X výrazem

$$\operatorname{var} X = \mathrm{E}(X - \mathrm{E}\, X)^2,$$

pokud taková konečná hodnota existuje.
Odmocnina z rozptylu $\sqrt{\operatorname{var} X}$ se nazývá **směrodatná odchylka** náhodné veličiny X.

Jde o zjevnou obdobu definice kvadrátu vzdálenosti vektorů nebo funkcí. Zachycujeme tak „očekávanou vzdálenost“ hodnot X od její střední hodnoty.

Theorem

Jestliže má náhodná veličina X konečný rozptyl, pro libovolné skaláry a, $b \in \mathbb{R}$ platí

- $\operatorname{var} X = \mathrm{E}\, X^2 - (\mathrm{E}\, X)^2$
- $\operatorname{var}(a + bX) = b^2 \operatorname{var} X$
- $\sqrt{\operatorname{var}(a + bX)} = |b| \sqrt{\operatorname{var} X}$.

Občas přiřazujeme k X **normovanou** veličinu Z,

$$Z = \frac{X - \mathrm{E}\, X}{\sqrt{\operatorname{var} X}},$$

která má zjevně nulovou střední hodnotu a jednotkový rozptyl.

Kovariance veličin

Jsou-li X a Y dvě náhodné veličiny, pro které existují jejich konečné royptyly, pak definijeme jejich **kovarianci** vztahem

$$\operatorname{cov}(X, Y) = \mathrm{E}(X - \mathrm{E}\,X)(Y - \mathrm{E}\,Y).$$

Evidentně je $\operatorname{cov}(X, X) = \operatorname{var} X$ a $\operatorname{cov}(X, Y) = \operatorname{cov}(Y, X)$.

Theorem

Nechť existují konečné rozptyly veličin X a Y. Pak

- $\operatorname{cov}(X, Y) = \mathrm{E}(XY) - (\mathrm{E}\,X)(\mathrm{E}\,Y)$
- *pro jakékoliv skaláry a, b, c, d platí* $\operatorname{cov}(a + bX, c + dY) = bd \operatorname{cov}(X, Y)$
- $\operatorname{var}(X + Y) = \operatorname{var} X + \operatorname{var} Y + 2 \operatorname{cov}(X, Y)$.

Od kovariance snadno odvodíme tzv. **korelační koeficient** dvou náhodných veličin X a Y. Definujeme jej jako kovarianci příslušných normovaných veličin:

$$\rho_{X,Y} = \operatorname{cov}\left(\frac{X - \mathrm{E}\,X}{\sqrt{\operatorname{var} X}}, \frac{Y - \mathrm{E}\,Y}{\sqrt{\operatorname{var} Y}}\right) = \frac{\operatorname{cov}(X,Y)}{\sqrt{\operatorname{var} X \operatorname{varY}}}.$$

Theorem

- $\rho_{a+bX,c+dY} = \operatorname{sign}(bd)\rho_{X,Y}$, *pro* $bd \neq 0$
- $\rho_{X,X} = 1$
- $\rho_{X,Y} = 0$, *pokud jsou veličiny* X *a* Y *nezávislé.*
- *pokud je* $\rho_{X,Y}$ *definován, pak je roven jedné právě, když existují konstanty* a, b, c *tak, že* $P(aX + bY = c) = 1$.

Varianční matice

Uvažme náhodný vektor $W = (X_1, \ldots, X_n)$ takový, že pro všechny jeho komponenty existuje rozptyl. Pak **varianční matice** $\operatorname{var} W$ je dána

$$\operatorname{var} W = \begin{pmatrix} \operatorname{var} X_1 & \operatorname{cov}(X_1, X_2) & \ldots & \operatorname{cov}(X_1, X_n) \\ \operatorname{cov}(X_2, X_1) & \operatorname{var} X_2 & \ldots & \operatorname{cov}(X_2, X_n) \\ & & \ldots & \\ \operatorname{cov}(X_n, X_1) & \operatorname{cov}(X_n, X_2) & \ldots & \operatorname{var} X_n \end{pmatrix}.$$

Theorem

Pro náhodný vektor X, skaláry a, matice skalárů B platí

$$\operatorname{var}(a + BX) = B \operatorname{var} X B^T.$$

Momenty

Podobně jako rozptyl můžeme uvažovat výrazy vyšších řádů:

$$\mu'_k = \mathrm{E}\, X^k, \quad \mu_k = \mathrm{E}(X - \mathrm{E}\, X)^k.$$

Nazýváme je k-tý moment a k-tý centrální moment náhodné veličiny X. Momenty lze všechny dostat jako koeficienty v mocninné řadě následujícím způsobem.
Pro volný reálný parametr t definujeme **momentovou vytvořující funkci** pro náhodnou veličinu X vztahem

$$M_X(t) = \mathrm{E}\, e^{tX}.$$

Tato funkce (za rozumných předpokladů) zcela určuje náhodné veličiny a má řadu užitečných vlastností.

Theorem

Pro součet náhodných veličin platí:

$$M_{X+Y}(t) = M_X(t) M_Y(t).$$

Často je jednodušší počítat momenty z jejich vytvořující funkce než přímo.
Pro alternativní rozdělení náhodné veličiny $Y \sim A(p)$ spočteme snadno

$$M_Y(t) = \mathrm{E}\, e^{tY} = e^0(1-p) + e^t p = p(e^t - 1) + 1.$$

Protože je binomické rozdělení $X \sim \mathrm{Bi}(n, p)$ dáno jako součet n alternativních rozdělení $Y_i \sim \mathrm{A}(p)$, je zjevně v tomto případě

$$M(t) = M_X(t) = (p(e^t - 1) + 1)^n.$$

Obecně platí $\mu'_k = \frac{d^r}{dt^r} M_X(t)|_{t=0}$. Je tedy např. první moment binomického rozdělení skutečně np (první derivace $M(t)$ v nule), což je střední hodnota. Druhý moment je $np(1-p)$, čímž jsme ověřili výsledek pro rozptyl.

Momentová vytvořující funkce pro $Z \sim \mathrm{N}(0,1)$

$$
\begin{aligned}
M_Z(t) &= \int_{-\infty}^{\infty} e^{tx} \frac{1}{\sqrt{2\pi}} \exp(-x^2/2) dx \\
&= \int_{-\infty}^{\infty} \frac{1}{\sqrt{2\pi}} \exp\left(-\frac{x^2 - 2tx + t^2 - t^2}{2}\right) dx \\
&= \exp(t^2/2) \int_{-\infty}^{\infty} \frac{1}{\sqrt{2\pi}} \exp\left(-\frac{(x-t)^2}{2}\right) dx \\
&= \exp(t^2/2).
\end{aligned}
$$

(V předposledním řádku je integrálem dána pravděpodobnost jakékoliv hodnoty pro normální rozdělení, proto je to jednička.)
Derivováním: $(M_Z)'(0) = 0$ a $(M_Z)''(0) = (te^{t^2/2})'(0) = 1$. Je tedy skutečně

$$\mathrm{E}\, Z = 0, \quad \mathrm{var}\, Z = 1.$$

Uvažme nezávislé náhodné veličiny Y_1, Y_2, ..., které mají všechny stejné rozdělení se střední hodnotou 0 a rozptylem 1.
Předpokládejme, že třetí absolutní moment $E|Y_i|^3$ je konečný.
Pro náhodnou veličinu $S_n = \frac{1}{\sqrt{n}} \sum_{i=1}^{n} Y_i$ spočtěme momentovou funkci:

$$M_{S_n} = \prod_{i=1}^{n} \mathrm{E}\, e^{(t/\sqrt{n})Y_i} = (M_Y(t/\sqrt{n}))^n,$$

kde M_Y je společná momentová funkce všech veličin Y_i. Nyní

$$M_Y(t/\sqrt{n}) = 1 + 0\frac{t}{\sqrt{n}} + 1\frac{t^2}{2n} + \mathrm{o}(t^2/n)$$

a v limitě proto dostáváme

$$\lim_{n\to\infty} M_{S_n}(t) = \lim_{n\to\infty} \left(1 + \frac{t^2}{2n} + \mathrm{o}(1/n)\right)^n = e^{t^2/2}.$$

To je právě momentová funkce pro rozdělení $\mathrm{N}(0,1)$**!**.

Tím jsme skoro dokázali:

Theorem (Centrální limitní věta)

Nechť Y_1, Y_2, ... jsou nezávislé náhodné veličiny se společnou střední hodnotou $\mathrm{E}\, Y_i = \mu$, rozptylem $\mathrm{var}\, Y_i = \sigma^2 > 0$ a konečným třetím absolutním momentem $E|Y_i|^3$. Pro distribuční funkce náhodných veličin

$$S_n = \frac{1}{\sqrt{n}} \sum_{i=1}^{n} \frac{1}{\sigma}(Y_i - \mu)$$

platí

$$\lim_{n\to\infty} P(S_n < x) = \Phi(x),$$

kde $\Phi(x)$ je distribuční funkce normálního rozdělení $\mathrm{N}(0,1)$.

Všimněme si: součty $X_n = \sum_{i=1}^{n} Y_i$ mají střední hodnotu $n\mu$ a rozptyl $n\sigma^2$. Veličiny S_n jsou tedy právě normované veličiny X_n.

Pokud jsou $Y_i \sim \mathrm{A}(p)$ nezávislé, pak $\mathrm{E}(Y_i)^3 = p < \infty$ a všechny podmínky centrální limitní věty jsou splněny, $\mu = p$, $\sigma^2 = p(1-p)$. Součtové veličiny $X_n = \sum_{i=1}^{n} Y_i$ pak představují právě binomická rozdělení $\mathrm{Bi}(n, p)$ a příslušné normované veličiny jsou

$$S_n = \frac{1}{\sqrt{n}} \sum_{i=1}^{n} \left(\frac{Y_i - p}{\sqrt{p(1-p)}} \right) = \frac{X_n - np}{\sqrt{np(1-p)}}.$$

Podle centrální limitní věty má tato veličina pro velká n rozdělení velmi podobné rozdělení $\mathrm{N}(0, 1)$.
Jinými slovy, rozdělení $\mathrm{Bi}(n, p)$ je velice blízké rozdělení $\mathrm{N}(np, np(1-p))$ pro velká n. To je obsahem tzv. Laplaceovy–Moivreovy věty. To jsme už viděli minule na obrázcích:

Pro hodnoty Bi(5000, 0.5) je výsledek vidět na obrázku níže. Druhá křivka na obrázku je grafem funkce $f(x) = e^{-x^2/2}$.

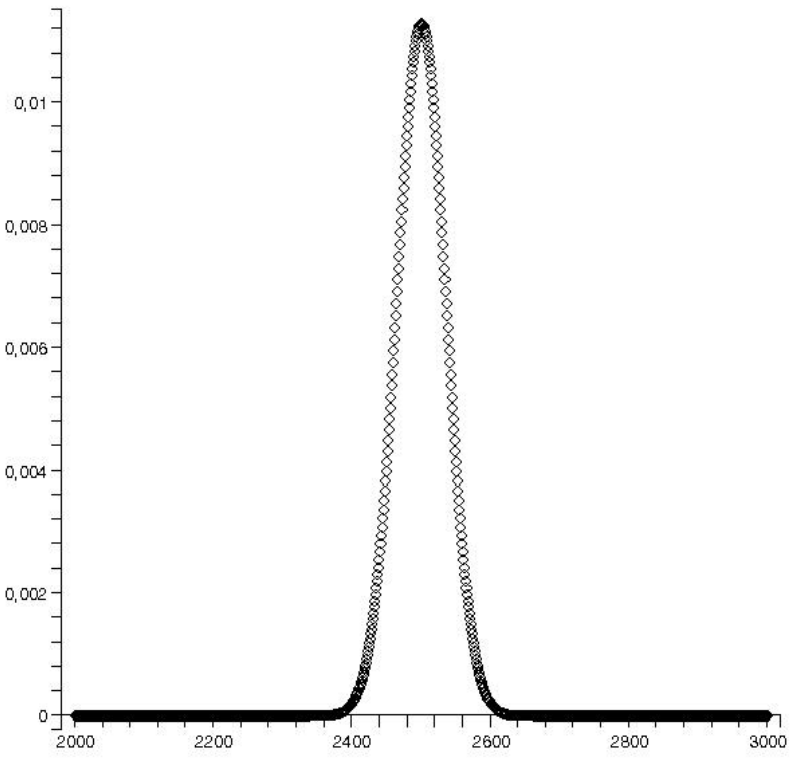

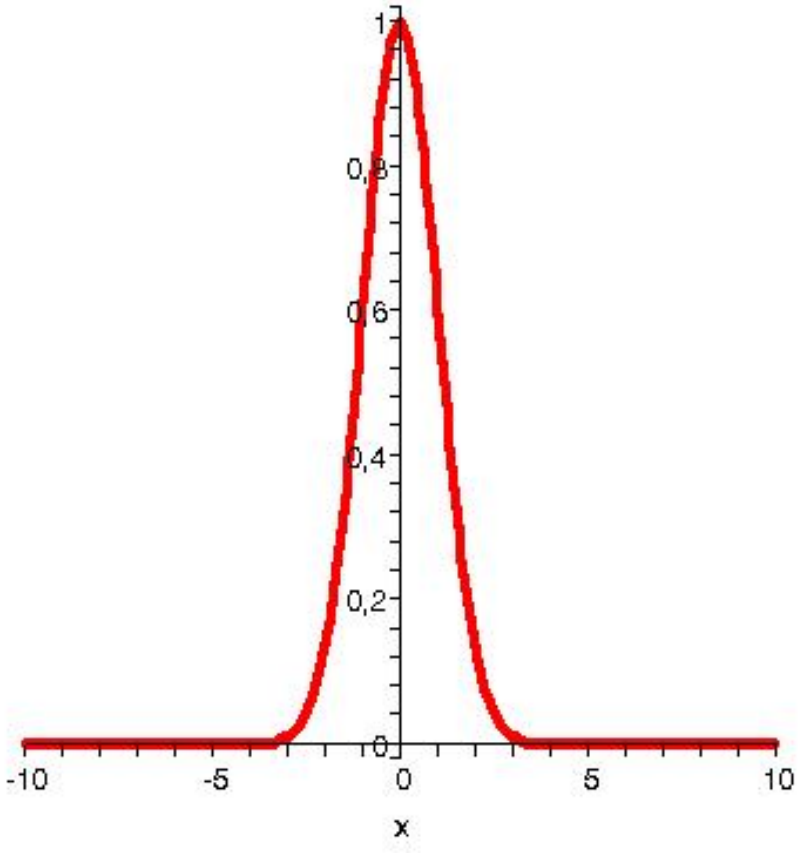

Aproximace binomického rozdělení normálním se často považuje v praxi za dostatečnou, jestliže $np(1-p) > 9$

Při praktických průzkumech zpravidla věříme „zákonu velkých čísel“. Potřebujeme přitom rozhodnout, jak velký vzorek už postačuje.
Typickým příkladem je např. tato úloha: Chceme zjistit poměr p osob s danou krevní skupinou A v populaci. U kolika osob je třeba krevní skupinu skutečně zjistit, abychom měli 90% pravděpodobnost, že naše zjištění se nebude lišit o více než 5%.
Propočítáním zjistíme, že (nezávisle na p) vždy stačí odhadnout $p = X/n$, kde X je náhodná veličina udávající počet osob majících požadovanou skupinu, pro vzorek 270 lidí.